

видѣлъ и я залюбилъ до полуда, но на която сега не може нищо да ѝ поклони, освѣнъ своитѣ козарски пѣсни, които той тъй жално знае да извива на своя кавалъ!...

Марко залюбилъ Янка съ всичката страсть на своята дива натура! . . .

Любилъ е Марко и си мислилъ :

Орелътъ отнема гнѣздото на бухалтъ, мечката прѣвзема леглото на еленътъ, язовецътъ испжжда лесицата изъ нейното скривалище и се настанява самъ — на всѣкждѣ все единъ и сжщъ „кодексъ“ — правото е въ силата и за това, той не е могълъ да избере друго, освѣнъ сжщия тоя „кодексъ“ — съ силата да си извоюва правото!

Янка му рекла :

Нѣмашъ покривъ, кждѣ да ме скриешъ отъ дъждъ, студъ и мразъ; нѣмашъ огнище кждѣто бихъ могла да стопля и зготвяхрана; нѣмашъ крава да я доя; нѣмашъ овци да ги стрижа и да прѣда вълна; нѣмашъ нищо, голъ — голтакъ; по-добрѣ ще ида да слугувамъ при чорбаджията, отъ колкото тебе да те взема! . . .

Така рекла Янка на Марко! . . .